

شل کاله پس بیا هم

ستا په نوم

لائق زاده لائق

Ketabton.com

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	_____	ستا په نوم
ليکوال	_____	لائق زاده لائق
کمپوزنگ	_____	ارشاد خان پښتواکېډمي پېښور
ورومبې چاپ	_____	۱۹۹۳ء
دویم چاپ	_____	۲۰۱۲ء
شمېر	_____	۵۰۰
بيعه	_____	۱۵۰ کالدارې
چاپ ځای	_____	ضیاء پرنټرز پېښور

د ملاوېدو درک

- یونیورسټي بک ایجنسي خېبر بازار پېښور ښار
- د پښتواکېډمي د کتابونو دکان پېښور یونیورسټي
- او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوی دکان

تړون

د خپلې ماشومې لور ،، زرقیش ،، په نوم
چې زه ئې د ژوند د خوړو سره اشنا کړم او د
خپلې لېونۍ مینې په نوم چې ماته ئې د
اظهار چل ایزده کړو -

لائق زاده لائق

پېژندگلو

- نوم :- لائق زاده لائق
- کله :- مدين ، ضلع سوات
- د پېدا کېدو نېټه :- ۱۵ جنوري ۱۹۵۹ء
- زده کړه :-
- لسم :- د هائي سکول مدين نه په کال ۱۹۷۵ء کېښې
- خوار لسم :- د جهان تريب کالج سوات نه په کال ۱۹۸۰ء کېښې
- شپاړسم :- په سياسياتو کېښې د کراچي يونيورسټي نه په کال ۱۹۸۲ء کېښې .
- شپاړسم :- په پښتو کېښې د پېښور يونيورسټي نه په کال ۱۹۸۹ء کېښې .
- پښتو انرژ :- د پېښور بورډ نه او ايل ايل بي د کراچي يونيورسټي نه .
- د خوښې استاذان د سکول په زمانه کېښې :-
- ښاغلي ميان صاحب جان ، ښاغلي اميرزاده ميان ،
- خدائے بخښلے شاه زمين ميان ، ښاغلي سراج الدين او
- خدائے بخښلے محمد علي جان .

- په جهان تر ب کالج کښې :-
پروفېسر شيرافکن، پروفېسر نور محمد او پروفېسر قادر خان
- په کراچي يونيورسټي کښې :-
ډاکټر منظور الدين احمد ، ډاکټر عادل حسين ،
ډاکټر ارشد کريم او ميډم تنوير -
- د شاعري ابتداء :- ۱۹۷۱ء نه
- د خوبښي شاعر :-
بناغله امين الله خان (چې د آزاد نظم ليکلو منفرد انداز لري)
- د خوبښي نثر ليکونکې :-
بناغله گل افضل خان
- ليکلي کتابونه :-
 1. محنت کا پهل چاپ ۱۹۷۵ء
 2. گيلې (غزلونه) // ۱۹۷۹ء
 3. وېښ خوبونه (شاعري) // ۱۹۸۲ء
 4. صلوعليه وآله (نعتونه) // ۱۹۸۹ء
 5. گل بانو ظفر خان (اولسي قيصه) // ۱۹۹۰ء
 6. ستا په نوم، داستاسو په لاسو کښې ۱۹۹۳ء
- ناچاپ کتابونه :

1. ماته آئينه افسانې

2. مشکنې شعري ټولګه
 3. راحیٰ چې بیا اوخاندو د منتخب ټوکو ټولګه
 4. لېوتوب شاعري
- لیډلي ځایونه د خپل هېواد ټول ښارونه اوپه خارجي هېوادونو کې بنکاک، سنگاپور او انډونیشیا
 - دا وخت د ریډیو پاکستان پېښور سینټر پروډیوسر
 - خوبه مشغله: په قول د رحمان بابا

زه عاشق یم سروکار مې د لېه عشقه
نه خلیل نه داؤد زې یم نه مومند

لائق زاده لائق

۳۱ دسمبر ۱۹۹۳

ستا په نوم

چې کله د حالاتو جبر او د وختونو زور زیاتې زما زېلي فکر او ژوبل احساس ته د اظهار چل زده کړو نوزۀ ئې شاعر کړم۔ ما چې بیا هر څۀ اولیکل ستا د نوم نه مې زار کړل۔ زما او ستا تر مېنځه که هر څو فاصلې اوږدې دي خو د جذبو تړون د وخت فاصلې کله هم نۀ دي منلي۔ زۀ د خپل زړۀ په هره درزا کښې ستا احساس ژوند ۀ ساتم۔

زما هم ارمانونه شته څۀ بټ خونه یم انسان یم۔ زړۀ لرم او داسې زړۀ چې زما نه ډېر ډېر څۀ غواړي۔ خو ما په دغه غوښتونو کښې ستا ارمان په ډېر ناز ساتلے د ۀ ډېر په ناز۔ ځکه چې دا ارمان مقدس د ۀ او ولې نه چې ماته ئې د ژوند تېرولو چل زده کړے د ۀ زۀ ئې دخیال د بنائستونو سره اشنا کړے یم۔

دا هم ستا له مخه زما خیال سندریز د ۀ زما فکر الوت کولے شي۔ کله تا پورې او کله د مکان نه تر لامکانه پورې۔ که تۀ نۀ و ۀ ستا ارمان نۀ و ۀ نوزۀ به ډېر نیمگړے

ووم۔ زما سوچ به د ځان پورې محدود وو، خو شکر دے نن زه
محدود نه يم۔ زما دننه جهان ډېر لوتے دے۔

زه که هر څه ليکم په دې خيال ئې نه ليکم چې زما نوم
دې په لويو ليکوالو کښې شمار شي۔ ماته دې خلق شاعر
او وائي نا۔۔۔۔ باکل نه۔ زه صرف دا غواړم چې زما نامه دې هم
د مئينانو په لړ کښې شمار شي۔ زما دپاره دا د هر څه هر څه
دي۔ گني ما هم کولے شوه چې د کتاب په شروع کښې مې د
څو محترمو او لوړو ليکوالو مقالې شاملې کړے وے او خپل
ځان مې د روايتونو غلام کړے وے۔ خو زه داسې نه کوم د
روايتي انداز نه تېښته کوم او ستا په نوم د خپل اظهار فېصله
په هر لوستونکي پرېږدم۔ چې ايا ما د خپلې مينې حق تر
کومې ادا کړے دے۔

په درناوي

لائق زاده لائق

۳۱ دسمبر ۱۹۹۳ء

ستا په نوم — دوېم چاپ

زما لېونۍ.... زما خيال د مې چې ستا نه به زه هير يم
 ځكه چې وختونو ډېر اړخونه بدل كړي دي. او هاغه د
 ځوانۍ خوبونه.... هاغه لېوني يادونه به تاته اوس يو خوب
 بنكاري. داسې خوب چې هېڅو تعبير نه لري.... خو تاته پته
 شته زه.... چې اوس هم يوازې كينم نو هاغه لېوني وختونه
 مې را ياد شي.... هاغه زمونږ د كلي خړ پر كورونه، هاغه
 كچه ديوالونه هاغه د خاموشۍ ژبه د زړونو خبرې.... تاته ياد
 دي چې مونږ به په اخرونو كښې پير بابا له تلو.... زما بابا به
 ماته وئيل چې داسې نه څه حادثه اوشي خوزه د حادثو نه بې
 پروا وومه. ستا مور به ته هم منع كولې.... خو ماته ياد دي
 چې تا به ورته كومې كومې بهانې كولې.... ستا مور ستا په
 بهانو پوهيده خوته ورباندې گرانه وې. ځكه به ئې اجازت
 دركړو.... تاته ياد دي چې يو ځل د پير بابا د سيل گاډي ډېره
 درنه جټكه خوړلې وه. هر څوك وارخطا وو.... ستا په سترگو
 كښې هم اوبښكې وې.... او چې ما ستا د گلابي مخ نه اوبښكې

پاکولې.... نو د کلي زنانه و راته پټ پټ کتل.... هغوي د
 خان سره خه خبرې هم کولې.... خو.... مونږ دا خبرې نه
 اوریدې. ځکه چې زمونږ د زړونو جذبو خپلې خبرې کولې. او
 بیا چې ته د پیر بابا په زیارت کښې ولاړه وې دواړه سترگې
 دې پټې کړې وې په معصومو شونډو دې خه وئیل.... که هر
 خوزه ستا د مخ په تماشه ووم خو دغه دعا مې اوریده.... تا د
 خدائے پاک نه زه غوښتم او چې ما لاس دعا ته پورته کړه نو یوه
 ستا نامه مې خولې ته راغله. دغه ټولې لمحې دغه ټول یادونه
 زما په ذهن کښې هر وخت چورلکونه خوري.

ماته هاغه ورځ هم یاده ده چې تا یو ورځ زمونږ کره
 شوملې راوړې وې. او چې زه دې اولیدم نو شوملې درنه په
 زمکه پریوتې.... ته اټاله ولاړه وې او د خان سره دې پټ پټ
 ژړل. ځکه چې ته د خپلې مور نه ویریدې.... خو.... چې زما
 مور درله دلانسه درکړه نو ته په ساه شوې.... بیا ته تر ما بنامه
 زمونږ کره وې. هاغه ورځ.... هاغه ټولې لمحې ماته د اختر نه
 کمې نه وې.... زه.... چې د تیرو وختونو یوه یوه خبره یادوم
 نو ته باور او که نن مې هم زړه دردونه شروع کړي.... نن.... ما
 خلق پیژني او زه خلق پیژنم.... د دنیا بنائستونه مې اولیدل
 ډېرې سترگې مې اولیدې خو زما لهونې.... ته باور او که....

زما تر اوسه پورې په بل چا سترگې خوږې نشوې.... ما نورو
سترگوله په زړه کښې ځائې ورنکړو. دا غالباً چې زمونږ په
هاغه جذبو کښې معصوميت وو صداقت وو.

نن چې زه په خپلو ويښتو کښې سپينو ډکو ته گورم نو
دا فکر مې يوسي چې ستا په ويښتو کښې به هم سپين
لگيدلي وي.... ته به هم لکه زما کله کله دا آئينې سره خبرې
کوي.... ته به هم کله کله زما نامه اخلي.... ته به هم کله کله
زما د لاس هاغه خطونه را اخلي کوم چې ما د سياهۍ په غټ
قلم تاته ليکلي وو. ته به هم لکه زما دغه ټولې نڅښې
بنسکلوې.... ځکه چې.... دا هر څه زما زړه وائي. او لېونۍ
تاته پته ده چې زړه کله هم دروغ نه وائي. که ته هر څو زما
نشوې خو لکه د پرون نن هم زما ټولې جذبې.... زما ټول
احساسات ستا په نوم دي.... بيخي ستا په نوم....

ستا لېونۍ
لائق زاده لائق

په نامه د هغه رب مې ابتداء ده
چې ئې زه د محبت سره اشنا کړم
بيا درود په هغه لويه هستۍ وایم
چې ئې ذکر په یاسین او په طه کړم

چې د آشنا کلي آشنا مې وژني
خپله پښتو خپله حيا مې وژني

ما ورته ضد په خپل خلوص نيولې
لکه منصور په دې گناه مې وژني

چې پښتون سر مې ورته بنسکته نه شو
حُسن مغل د مې خامخا مې وژني

چې مې راځي خولې ته د زړه خبره
د لېوني فکر سودا مې وژني

قاتل نظر ويره د چا نه کوي
په رڼا ورځ په سپين صبا مې وژني

چې د رقيب ذکر کوي لايقه
دغه اظهار دغه وينا مې وژني

شوگيره يم په خوبونو پسې گرځم
انتظار يم سحرونو پسې گرځم

زه يو ستر ۽ ناقراره غوندي خيال يم
لكه شعر په لفظونو پسې گرځم

په زړو لارو روان سلگونيو لپاره
د يادونو په خاپونو پسې گرځم

د خپل ځان لټون مې كله پوره نه كړو
مودې او شوي په مخونو پسې گرځم

د اشنا لپرونې فكر راسره د ډ
سرگردانه منزلونو پسې گرځم

د احساس پښې مې تنها كې شوې لايقه
لپرونې يم سرابونو پسې گرځم

خلق به خه وائي او خه نه وائي
دومره پوهيرم چې به بنه نه وائي

سره يو پوهه د پښتو وطن د
تولي خبرې خوک په خوله نه وائي

د خوب لیده وود خوانی وختونه
اوس مې هاغه سندرې زړه نه وائي

ته راته او وایه د چا اومنم
سترگې دې وائي خو لېمه نه وائي

چې د دستار په قدر نه پوهيري
هغه دې خان ته پښتانه نه وائي

خنک به رښتیا وائي هغه لایقه
د دار په سر چې خوک تپه نه وائي

شاته شاته گورم هر قدم مرمه
لاد انتظار لاري خارم مرمه

حال د خپلي ميني چاته نه واييم
خومره لوتی طوفان زړه کي ساتم مرمه

ستا د ستمونو شمېر پوره نه شو
گوتې د مودو راسې شمارم مرمه

خومره چې وي خولي دومره خبرې وي
زه چې په زړو لارو راختم مرمه

ميني په ما داسې کاني کړي دي
خار دي شم له سترگو دم په دم مرمه

ستا خيال مې سينه پورې نيولې دے
زه لايق په زړه غمونه وړم مرمه

چې ستا د زلفو راپه زړه شي فکر
لوگه لوگه شي سره لمبه شي فکر

د چاپه سپين مخ الواني لويته
چې راياد پري نو نغمه شي فکر

ستا د فکرونو نه اوزگار خونه يم
نور به مې خه د ژوندانه شي فکر

د تورو زلفو په کړو لارو کښې
خدائے خبر خه شي کله خه شي فکر

چې د خمارو سترگو سوچ مې يوسي
اوره اوده نشه نشه شي فکر

په تورو شپو کښې د هجران لايقه
چې لېونې شي نو تپه شي فکر

زه چې د وخت دار ختمه تاليدم او که نه
خپلو پردو ټولو ليدمه تاليدم او که نه

د ځواني مرگ ارمان په قبر تر سحره پورې
زه چې په چغو ژړېدمه تاليدم او که نه

د فراق توره يخه شپه کښې به شوم سپورم سپورم
درته به وړاندې او درېدمه تاليدم او که نه

د زړه د تل نه راختلې لېونې اسوبلې
ستا په کوڅه به تېرېدمه تاليدم او که نه

فکر مې ستا د شينکي خال نه طوافونه کول
چې په لمبو کښې سوزيدمه تاليدم او که نه

لکه د سيوري ستا په سيوري پسې غلې غلې
لايقه هر خوا گرځيدمه تاليدم او که نه

راتله په ما راغورپیده ژرپیده
که صبریده نه صبریده ژرپیده

په سپین رخسار ئې گلیدل رنگونه
هغه چې مانه زاریده ژرپیده

پښتنه پېغله وه پښتونپولي
نه پوهیده نه پوهیده ژرپیده

خوا کښې مې ناسته وه فکرونو وړې
د خپله خانه شرمیده ژرپیده

زما د خیال زما د سوچ لپونې
په بام ولاړه خندیده ژرپیده

زما تصویر ئې ښکلوؤ لایقه
د هجر اور کښې سوزیده ژرپیده

خيال نيمگرې پاتې شو تصوير نيمگرې پاتې شو
نوم چې د يار راغې نو تحرير نيمگرې پاتې شو

زه به خوره نه يم ساقي را کره لاپه خود يمه
نوم به دې بدنام شي که تقصير نيمگرې پاتې شو

ما نه اوس تپوس د کوم ثواب د کوم گناه کوې
خدايه ستا تقدير ته مې تدبير نيمگرې پاتې شو

ما چې ورته هره شپه د ژوند شو گيره کرې وه
لارونن د هاغه خوب تعبير نيمگرې پاتې شو

هاغه په سينه کبسي د مودو نه لېونې ارمان
ماته په سلگو کبسي شو دلگير نيمگرې پاتې شو

خکه مې لايقه اوس آرام زړگي ته نه راخي
حال مې د زړه اووې خو تفسير نيمگرې پاتې شو

بيا په زړه مې راوريږې څه خبره خامخا ده
بيا مې سترگو کښې غريږې څه خبره خامخا ده

د فراق په توره شپه کښې د بېلتون سکني ما بنام کښې
راته سپورم سپورم کيږې څه خبره خامخا ده

زما مينه پخوانۍ ده لېوتوب مې داسې نه وو
نن چې دومره مې ياد يږې څه خبره خامخا ده

بيامې گسه سترگه زبي بيامې زړه په واک کښې نه دے
نن مې گلې نه هيريږې څه خبره خامخا ده

دا چې مونږه د يو بل نه په هېڅ حال صبريدم نه شو
بنه پوهيرم بنه پوهيريږې څه خبره خامخا ده

چې لايقه بې صبري دې سپوا کيږي نه کميږي
دا چې شپه او ورځ ژرېږې څه خبره خامخا ده

شور چې ورکبې شرنګ د زولنونه شي
ژوند په داسې چم د لېونونه شي

اوبنکو مې بنوله غاړې ورکړلې
خدايه چې مې مينه بې پښتونه شي

خو چې هر ارمان لمبه لمبه نه کړې
گرانه بندګي ده په تسبوننه شي

بيا چې خپل لوڼونه درنه هيرنه شي
بيا مې ارمانونه په سلګونه شي

مينه جذبې غواړي لېوتتوب غواړي
دا په منتونو په جرګونه شي

حال ورته د زړه لايقه اووايه
ژوند په اشارو او کنايونه شي

سلگی سلگی دې کرم ارمان دې کرمه
لېونی مینې څومره گران دې کرمه

کېره وېره کېښه د شگوپه سر
وخته لاجورنه ووم چې وران دې کرمه

هېڅ پاتې نه شومه ذره ذره شوم
چې کله جان کله جانان دې کرمه

زړه مې په دې خبره چوي د غمه
د ځان دې نه کرمه د ځان، دې کرمه

چې غلې غلې مې زړگي ته راغلي
د لېوتوب د کلي خان دې کرمه

زه دې لایق د خپلې مینې نه کرم
نور دې جهان کرم د جهان دې کرمه

لاخو دې زلفې سنگار کړي نۀ دي
لاپوڼي دې په دار کړي نۀ دي

يوستا ارمان د مۀ چې ارمان ئې کړمه
نور ارمانونه مې شمار کړي نۀ دي

ناصره سستا خبره منم ولسې
چا مئين زړونه په لار کړي نۀ دي

لکه چې زۀ ئې ټول لمبه لمبه کړم
داسې څوک ،،حسن،، ازار کړي نۀ دي

زړۀ مې اوس هم خواږۀ دردونه کوي
تا جوړې غشي په وار کړي نۀ دي

لاد نشه سترگو خمار لايقه
د زړۀ زخموڼه خمار کړي نۀ دي

گلي چي خندل سلگو نيولي وه
وه غزل غزل سلگو نيولي وه

توله شپه ولاړه د کوتي په سر
ستوري ئي شمارل سلگو نيولي وه

ما ورته حالونه د زرگي وييل
دې راته ژړل سلگو نيولي وه

بيا د آئيني مخي ته ناسته وه
هېخ ئي نه وييل سلگو نيولي وه

چور به ئي کورونه کړل د شگونه
بيا ئي وړانول سلگو نيولي وه

خدائے خبر لايقه خه خبره وه
ماته ئي کتل سلگو نيولي وه

خو که گلې ستا نه شوم د خان نه شوم
ستا د لاسو کړنې شومه وړان نه شوم

هر خو که د مینې اور ستي کړمه
ستا د تندرین حُسن عنوان نه شوم

،، گل ،، کړمه وختونو خو په دشته کښې
بنکلې شوم په بنکلو باندي گران نه شوم

راغلم دې زرگي ته د مودونه پس
خیال شومه توتې شومه ارمان نه شوم

اوبنکه شومه ستا په رخسار پرېوتم
بنه ده چې بل چا وته عیان نه شوم

زه لایق چې ستا په نام یاد شومه
چا و چې په تا باندي تاوان نه شوم

او وایه وحشته ازل چرتسه دے
گرانہ زندگی شوہ اجل چرتسه دے

لاره د ژوندون نوره ازغنه شوہ
وایه لبوتوبه منزل چرتسه دے

گلہ بنکلی ډېر دي مایلی دي
ستا د بنائسته سترگو بدل چرتسه دے

دلته پته هر لور دي زولني خوري
دلته زلفي چرتسه اوربل چرتسه دے

ستا د لپوني او سپېلني حُسن
بي لمانه داسي پاگل چرتسه دے

رنگ ئي چي لایقه زما مينه شي
داسي شعر چرتسه غزل چرتسه دے

چې په لوظونو مې اعتبار نه راځي
ځکه مټين زړه ته قرار نه راځي

اخر شو وړان د بنائستونو کلي
اوس له بوني په دغه لار نه راځي

ته د گلونو تقاضې مه کوه
ليونی دلته کېنې ، بهار ، نه راځي

خپله ځواني مې ورته خاورې کړله
نور راله چل د انتظار نه راځي

زړه ته مې گوره پرې شماره زخمونه
مونږ له ددې خبرو شمار نه راځي

لايقه مينه چې معراج ته رسي
په خوله اقرار راځي انکار نه راځي

گل شومه خو گل دې د اوربل نه شوم
پاتې نیمه خوا شوم مکمل نه شوم

هر خو که ستي شومه سکاره شومه
ستا د لېونو سترگو کجل نه شوم

نور به لاددې نه جبر څنگه وي
زه د هر چا خپل شومه ستا، خپل، نه شوم

ستا هزيو ستم ته په خندا شومه
دا مې حوصله ده چې پاکل نه شوم

ستا د مینې سوال چې مې قبلېرې نه
پوهه په رازونو د ازل نه شوم

ستا سترگې د وخت سره بدلې شوې
زه لایق بدل نه ووم بدل نه شوم

ماپه شونډو راوله پېغور مې کره
شور مې کره په ټول کلي کښې خور مې کره

بيا په خوږو سترگو راته اوگوره
،،گل،، مې کره بښاست مې کره ،،سمسور،، مې کره

،،خيال،، به شم د زړه کورته به درشمه
درد مې کره احساس مې کره ټکور مې کره

لادرتنه کتنه شم حوصله لرم
شابسې لا اور مې کره سور اور مې کره

پريږده چې لمبې په رقيب بلې شي
ناز مې کره د تورو سترگو تور مې کره

ياد مې کره په کلي کښې لايق مې کره
خپل مې کره اور بل مې کره غمخور مې کره

نیمه شپه کښې ستا یادونه سپوري سپوري
لکه راشي قیامتونه سپوري سپوري

لېوني به څنگه اوگوري یو بل ته
لور په لور دي نظرونه سپوري سپوري

د ژوندون په هره لار راپسې گرځي
د حالاتو تندر ونه سپوري سپوري

ستا د حسن د کعبې نه چاپېر چورلي
ما بنامونه سحرونه سپوري سپوري

ستا تصویر ترینه جوړیږي دا څه چل دي
ما زیگر چې شي رنگونه سپوري سپوري

ما خدا ته چرې نه پرېږدي لایقه
نا تمامه حسرتونه سپوري سپوري

بيا په دار ختله دے منصور د زمانې
خومره لومے قصور دے بي قصور د زمانې

مونږه لېونو ته د رواج زولنيې بنائي
خومره لويه تېوقه ده دستور د زمانې

نن چې شوزردار نو فلسفي د زمانې شو
خوک چې تر پرونه وو ناسور د زمانې

اوس خود بابا بچي د تنگ خبرې نه کوي
وخت څنگه بدل کړ لورنگ،، سور،، د زمانې

وي که افلاطون ولي غږ کولې هيڅ نشي
خومره ډېر مجبوره وي مجبور د زمانې

مونږه د ،،اميد،، د کوره نه اوڅو لايقه
مات به شي اخر چرې غرور د زمانې

گل مې د اوربل کره چې وږمه شمه
خورپه لر او بر کښې شم نغمه شمه

خوب شه راله راشه که یریرې نه
زه به درته ټول لېمۍ لېمۍ شمه

ته چې راته سم په مینه او گورې
بیازۀ خبر نه شمه چې خه شمه

کله کله درشم د احساس په لار
خوردې په رخسار شمه خوله شمه

ورک شم د خیالونو په رنگونو کښې
کله چې ستا خیال ته په کاته شمه

ما په شونډو راوله ، لایق ، ، مې کره
پریرده چې ستي شمه لمبه شمه

بنه درته کته شمه کته نه شم
گلي لبونے يم لبونے نه شم

ستا دتدرين لمبه لمبه حسن
گرانې سپلنې يم سپلنې نه شم
خومره ده مجبوره لبونې مينه
ستاپه لور درتله شمه درتله نه شم

واره اداگانې دې لتون لتون
خان پکېنې موند څه موند څه نه شم

زه لايق پوهيږم نه چې دا ولي
ستا نه زاريد څه شم زاريد څه نه شم

لامې لېونتوبه خمار کم نه دے
لاراته جهان صنم صنم نه دے

نور مي لېونے کره چي خوشحاله شي
لاخو پوره شوے دي،، کرم،، نه دے

بيا دي زړه له خه راغله خفه شولي
لاخو مي زغملے زور ستم نه دے

پرېرېده چي د زړه خبري اوليکم
لاپه سلگو شوے مي قلم نه دے

مالايق بي تانه د ژوندون په لار
ايخه د بل چاپه لور قدم نه دے

په رخسار به دې راخور شم که نقاب شم
په اوربل کښې به دې ځائے شم که گلاب شم

لېوتتوب دې هسې رنگه کاني اوکړې
اول سوال شمه په خپله بيا جواب شم

ستا د زلفو خيال مې لرې لرې يوسي
زه چې کلنه ناقاراه اضطراب شم

دا معراج د پاكي مينې راله بس دے
لېونۍ چې لېونو کښې دې حساب شم

زه لايق تر ځانه رسم کله کله
ولې خپل ځان ته په خپله زه حجاب شم

تۀ زما سره پخلا شوې دريغه دريغه
په رښتيا سره ،،زما،، شوې دريغه دريغه

گلي تۀ چې ئې وعده هره بيگاه كړې
په رښتيا هغه صبا شوې دريغه دريغه

چې حالتو د يو بله تار په تار كړل
ياران جمع سره بيا شوې دريغه دريغه

د زړگي په تاريخو كښې مې خوره شوې
تۀ زما د ژوند رڼا شوې دريغه دريغه

ستا د حسن په لمبو كښې لولپه شوې
زه لايق وركه سودا شوې دريغه دريغه

څنگه شم له تا صبر ډیر که مې زړه صبر کرو
گران دے گلې دا صبر نه شو په رښتیا صبر

ستا نه صبر نه شومه هر صبا ستومانه وي
نور شوم د هر چا صبر ستړی دی بیا صبر

دا به مې تر کومې وي بڼه پښتو دې او کړله
بیا صبر او بیا صبر تۀ چې شوي له ما صبر

زه لایق مجبوره یم
کرم به خامخا صبر

چرته زه درته ياديرم او كه نه
په زرگي دي راوريږم او كه نه

آينه كښي لږ په زير راته او گوره
چي دي سترگو كښي غږيرم او كه نه
دهجران په ناقرازه توره شپه كښي
درته سټورے سټورے كيږم او كه نه

ستا په زړه كښي خوبه ډېر مخونه اوسي
چرته زه پكښي ځائيرم او كه نه

دا يوه خبره سپينه راته او كړه
خپل لائق درته بنكاريرم او كه نه

لېونۍ پرېرېده لېونۍ خبرې
يادوې څله پخوانۍ خبرې

پرېرېده چې نن شويو تر بله لوگه
صبا به کيږي صبا نۍ خبرې

لکه د پهي په زرگي مې لگي
ستا د بنائست او د ځوانۍ خبرې

اخر د وخت گردونو هيري کرلې
د ادم خان او درخاني خبرې

په وره خوله مزه کوي لايقه
ورې ورې د ناداني خبرې

نه پوهيرم لهوتوبه دا به خه شي
چې يوه لحظه مې صبر د زړه نه شي

زه چې هره نامه اخلم نه پوهيرم
چې د شونډو په سر راشي ستا نامه شي

نيمه شپه کښې تنه اي کښې غلې غلې
راشي راشي زما سترگو کښې اوده شي

بې له تانه چې تيريږي د زړه سره
ناقراړه ورځې شپې به څنگه بڼه شي

چې په مخ تې توري زلفې راخوري شي
رنا ورځ لايقه شپه شي توره شپه شي

که هر خو په اور ستي شومه سکاره شوم
ولې بيا هم فنا نه شومه بنکاره شوم

چې د ،،حُسن،، په رنگونو کښې دې ورک شوم
تماشه شوم د خپل ځان په تداره شوم

ستا خوږو کتلو هسې کانې او کړې
لېونۍ چې د خپل ځانه اواره شوم

زه د عشق منزل ته هله ورنزدې شوم
چې لوڅره شوم لمبه د تناره شوم

په خپل ځان کښې مې ته اوليدې لايقه
زه چې کله و خپل ځان ته هنداره شوم

په سلگو سلگو شو تېر کاروان د عمر
پوره نه شو چرې هم ارمان د عمر

تا يوه خبره او کره په شالېرې
کړو په برخه دې زما خفگان د عمر
لکه زړه د بړيوکې د غمه اوچوي
داسې تېر شو په نندې دوران د عمر

په سلگو کښې مجبوري ته په خندا شوم
ما ادا کړو هسې رنگ تاوان د عمر

خلق اوس مې ليونې بولي لايقه
ما شلولې لايخوا گرېوان د عمر

اداگانې او نازونه یو په دوه شو
بیا د حسن قیامتونه یو په دوه شو

چې مې ډېره موده پس مخې ته راغلي
د زخمي زړه پر هرونه یو په دوه شو
،،آئینه،، چې آئینې ته په خندا شوه
زلزلي او طوفانونه یو په دوه شو

مازیگر چې په اسمان لري خورې شوې
ارمانونه حسرتونه یو په دوه شو

بیا سپرله شو پر هرونو غوټی او کړې
بیا لایقه ټول غمونه یو په دوه شو

د ژوندون په هنگامو کښې، تنهائي،، راپسې گرځي
تهمتونه راپسې دي رسوائې راپسې گرځي

ما د هر ارمان په قبر دواړه لاس ورته جوړه کړه
خوبيا هم لکه د سپوري جدائي راپسې گرځي

لېونې ووم لېونې يم لابه نور لېونې کيږم
لېونې چې ستا يادونه لېونې راپسې گرځي

د وختونو په لمبو کښې د حالاتو په زندان کښې
هر نظر په ما پسې دے،، خدائي،، راپسې گرځي

زه د هجر توره شپه کښې د لايق په تکل گرځم
وحشتونه ما پسې دي خاموشي راپسې گرځي

زۀ د بڼکلو چم کښې د رسمونو په دار او ختم
اور شومه لمبه شوم د اورونو په دار او ختم

ملا د حسرتونو مې کچه ځوانۍ کښې ماته شوه
زۀ د سپرلي گل د اوربلونو په دار او ختم

زۀ د ستري ژوند په هره ستري ناقاره شپه
ستا د انتظار د سحرانو په دار او ختم

تا د خلقو وړاندې چې په مينه راته اوکتل
شوم نظر نظر د نظرونو په دار او ختم

تا چې د حيا نه بڼکته اوکتل مسکۍ شولې
زۀ دې په سپين مخ کښې د رنگونو په دار او ختم

روغو خلقو څۀ چې لېونو په کاپو او وېشتم
زۀ لايق چې ستا د قسمونو په دار او ختم

هر صبا مي زړه ته راغلي هر صبا دي زړه ته راغلم
تا که هر خومره پردے کرم ولي بيا دي زړه ته راغلم

نه پوهيرم که پوهيرم گلي زه دومره پوهيرم
چي دي اوبسکي په مخ راغلي خامخا دي زړه ته راغلم

لاغصه شه مه راگوره خور بنستيا خبره اوکړه
ولي شنه شوي د خندا نه چي بيگا دي زړه ته راغلم

ته چي داسي ساه نيولي د خپل خان په تماشه شوي
آئيني درته خه اوو که ربنستيا دي زړه ته راغلم

زه لايق د مينې نه يم دا منم خو دومره اوکړه
ماد ټول عمر، بندي، ، کړه چي په غلاد دي زړه ته راغلم

سحرونه مې لوگه کړه ما بنامونه مې لمبه کړه
ستا د یاد په هر یو څلي ارمانونه مې لمبه کړه

چې بې صبره انتظار دې راته سترې په سلگو شو
په زرگي کبني پټ دننه طوفانونه مې لمبه کړه

په دیوال شه را اوچته تماشه د لرې او کړه
دا په کلي کبني چې شور د حسرتونه مې لمبه کړه

اوس به څه دې کړمه یاده اوس به څه درته او گورم
هر خواهش مې کړلو خاورې امیدونه مې لمبه کړه

چې د وخت سره بدلې کړې د وخت یارانو سترگې
بیا لایقه پښتو دا وه تېر یادونه مې لمبه کړه

نوره مې د زړه او د بيلتون خبره گرانه شوه
گرانه شوه اوس ډېره د ژوندون خبره گرانه شوه

رابه شي وختونه د فکرونو کلي گڼل به شي
چا وئيل پښتون ته د پاڅون خبره گرانه شوه

راشه ليونې چې مې ارمان درته پښه اوگوري
نوره دې هر مخ کښې د لټون خبره گرانه شوه

ستري ارمانونه ستا راتلو ته پښه نيولي دي
دا د انتظار او ميړتون خبره گرانه شوه

ما ورته لايقه چې لاسونه جوړه کړي وي
دا د منتونو زړه چاؤدون خبره گرانه شوه

سترگې اشنا و ځو اشنا دې نۀ کړې
ډيرې وعدې وې خو ،، رښتيا ،، دې نۀ کړې

د سترې ژوند دغه زړۀ سترې ورځې
گلې زما وې خو زما دې نۀ کړې

چې په ژړا شوم درته چغې مې کړې
اوبنکې مې اوچې شوې پخلا دې نۀ کړې

تا چې وئيلي وولاير مې نۀ دي
بس خو خبرې وې صفا دې نۀ کړې

لايقه لاره کښې د پاکې مينې
کومې سجدې وې چې ادا دې نۀ کړې

سترگي دې مۀ توروه سکور به مې کړې
لمبه لمبه به مې کړې اور به مې کړې

ذکر همخولوته زما اونۀ کړې
لېونی شور به مې کړې خور به مې کړې
نۀ به يم تور همپش په تور د مینې
چرتۀ د تورو سترگو تور به مې کړې

ماتۀ د خلقو مخکینې مۀ راگوره
پښتنه مینه ده پېغور به مې کړې

د زرگي وینې په ارمان لایقه
شیندم پوره به شي سمسور به مې کړې

د یاد په څلي
د کال ۱۹۸۷ء نه وړاندې

زه د ارمان په اديره کښې لټووم گلونه
د هر يو ياد په څلي رو رو خوړووم گلونه
خو محروميانې حسرتونه راغونډ کړي دي ما
ستا سپورو سڼو له ترې ناست يم جوړووم گلونه

لېونۍ تا به چې خندل په مخه
ما به دې سترگو ته کتل په مخه

بيگه مې ډېره په زړگي وريدي
بس اسوبلي به مې کول په مخه

په زړو لارو موده پس راغلمه
لوڅونته ستا رايايدل په مخه

چې به زمانه مروړه شولي
لکه ماشوم به مې ژړل په مخه

لايقه چا د زيارتونو کاني
په نرمو شونډو بڼکلول په مخه

ډېر څه مې اوو د سلگوپه ژبه
د يو څو سوؤ اسو پلو په ژبه

ستا د بنائست قيصه تمامه شوله
ما اوریده د بړيوکوپه ژبه

زه پوهه نه شومه چې څه دې وييل
نن د خوړو خوړو کتوپه ژبه

د انتظار هره لحظه ازغنه
تل د لاسه شوه د بنکالوپه ژبه

لايقه هسې مـروره شوله
هر څه راځي د لېونوپه ژبه

نۀ مې كړې هېره نۀ پخلا لېونۍ
شومه د خلقو د خندا لېونۍ

چې ،،د ارمان ناوې،، مې قتل نۀ شي
په زړو لارو راشه بيا لېونۍ

زه دې لاوس هم د راتلو په طمعه
ستوري شمارمه تر صبا لېونۍ

ستا په لټون كښې د مودونه گرځم
سترگو ته گورم د هر چا لېونۍ

هاغه لايق يم راته بڼۀ او گوره
ستا يمه ستا يمه زۀ ستا لېونۍ

ټول عمر مې اوژل په تا پسې
چا ژرلي دي دومره په چا پسې

تاته مې يوځلې څه کتلي دي
گرځي نظرونه اوس په ما پسې

ته چې د صبا صبا خبرې کړې
سترگې مې رنډې شوې په صبا پسې

چا وئيل خندا وي د ژړا نه پس
ما خوتل ژرلي دي ژړا پسې

دغه لايق څوک د مې ورته اوگوره
گرځي پردي بناړ کنبې په اشنا پسې

زره مې نرے نرے خویرې ولې
شوک بی وفاراته یادیرې ولې

نن آئینه رانه پوښتنې کوي
سترگې دې ډکې ډکې کیرې ولې
لېونی ما خودا غوښتلې نه وه
وختونته بې لتا تیریرې ولې

پښتنه مینه ده پوهیرم نه
چې راته اوگوري شرمیرې ولې

لایقه پوهه ده وره خونه ده
بیانه پوهیرم نه پوهیرې ولې

لاس د مینې راله را کره بیا به ځې
دا زما ژوندون زما کره بیا به ځې

ما په نیمه لار کښې داسې پاتې نکړې
ټول لوظونه دې رښتیا کره بیا به ځې
د هجران په ناقراره تورو شپو کښې
د وصال شمعې رڼا کره بیا به ځې

چې زما نه به اشنا صبرید ځه نۀ شوې
نن مې هاغسې پخلا کره بیا به ځې

په لایق دې توري زلفې راخوري کره
سترگې ښکته د هر چا کره بیا به ځې

ستا ده جفا په جفاگانو پسې
زما ژړا په ژړاگانو پسې

ماته غصه دې چرې کمه نه شوه
بل ته خندا په خنداگانو پسې
زۀ وایم نن به خوشحالي وینمه
ستا ده سزا په سزاگانو پسې

چې هر ساعت مې زوروي قتلوي
ستا ده ادا په اداگانو پسې

لایقه وار په سلگو کښې اوسي
هره رازو په ارزوگانو پسې

زړه مې لتا نه صبريدے کله شي
روح د بدنه بيليدے کله شي

هاغه خندا هاغه خواږه وختونه
گلې زمانه هيريدے کله شي
Pukhto.Net
زما د زړه په درزیدو کښې اشنا
بې لتا بل څوک اوسيدے کله شي

څوک چې زخمي شي په لمبود حسن
په طبيبانو رغيدے کله شي

لايقه هر بنکلي ته گورمه زه
سترگې په چا مې خوږيدے کله شي

پته پته چې خنډيرې لېونۍ
څنگه مانه به هيريرې لېونۍ

مازيگر چې نمر د غرونو پناه کيږي
بې اختياره مې ياديرې لېونۍ

ځواني دغه وه چې ستانه مې قربان کړه
ته به کله زما کيږې لېونۍ

ډېر وختونه به تر مېنځه وي تېر شوي
چې د حاله مې خبرېږې لېونۍ

زه لايق به هر ارمان درته لوگه کړم
خو که ته پرې خوشحالېږې لېونۍ

اور په تن مې بليدلے تا کتے
په سرو شونډو ژړيدلے تا کتے

گريوان خيرې، پښې تڼاکې پریشانه
په کوڅو کښې زغليدلے تا کتے
ستا د مینې په خوږو باندي ماموره
اوږے تږے گرځيدلے تا کتے

په اشنا کلي کښې دومره نا اشنا وے
هر يو کور ته اوږيدلے تا کتے

زۀ لایق د هاغه ورځې په ارمان يم
په لمبو کښې سوزيدلے تا کتے

سترگې دې لمبه کړه زما سترگو ته
مه گوره اشناد دنيا سترگو ته

زار د هاغه پېغلي د پروني شم
تېر چې کړي ټول عمر د چا سترگو ته
ما ته لېونی د صبر مه وايه
مانه ده بنودلي خندا سترگو ته

خېر د مې که رنډې شي پروانه لرم
دا سترگې به سترگې وي ستا سترگو ته

زړه چې د مئینو په لمبو سوزي
وي لایقه ټوله گناه سترگو ته

چرته زه چرته خدا توبه توبه
چرته ته چرته وفا توبه توبه

په دنيا ئي تصور کولې نه شم
لاجنت ستا نه جدا توبه توبه
دغه سر دے چې مې تاته بنکته کرے
دا په در کبني د بل چا توبه توبه

بس قيامت وي د زړگي کلي ته راشي
هر يو ياد د خوږ اشنا توبه توبه

لائق ستا په ذکر تل قرار موندلے
په دې خوله بله وپنا توبه توبه

دا چې په ژبه د هر چا قيصه ده
دغه نيمگړې شان زما قيصه ده

چې په وئيلو مې تمامه نه کړه
خومره خوږه د بې وفا قيصه ده
د چا يادونه دي او زه ملگرو
زما د ستړي عمر دا قيصه ده

چې مې ارمان پکښې قرار لټوي
هغه قيصه مې د اشنا قيصه ده

لايقه مه غواړه وفا د ښکلو
داله ازله نيمه خوا قيصه ده

خونيمگري حسرتونه دي او زه يم
دروغجنې ستا لوظونه دي او زه يم

د فراق په ناقراړه توره شپه کښې
تنهائي ده ستا يادونه دي او زه يم
د خپل ستري ژوندون څه به درته وایم
ناتمامه ارمانونه دي او زه يم

د ټول کلي نظرونه راپسې دي
تهمتونه پېغورونه دي او زه يم

د دروغو تسليانې دي لایقه
رباعیانې غزلونه دي او زه يم

مء راځه خيالونو کښې مې مء راځه
نوره په فکرونو کښې مې مء راځه

داسې نه رسوا شې زه یریرمه
گلې په خوبونو کښې مې مء راځه
دلته پابندي ده په سوچونو هم
خیاله په شعرونو کښې مې مء راځه

لارې چې رواج درته نیولي دي
مء راځه سوچونو کښې مې مء راځه

زه لایق دې نوم اخستې نه شمه
گرانې فریادونو کښې مې مء راځه

وخته د اشنا حالونه اووايه
ماته نااشنا حالونه اووايه

خه د سحر باده چې ايسار نه شي
گلي ته زما حالونه اووايه

دا چې نه صبر يرم نه رغير مه
قول ورته رښتيا حالونه اووايه

بنکل ئي دواړه شونډې انارونه کړه
بيا ورته د بيا ، حالونه اووايه

زلفي په سپين مخ چې ئي خوري نه کړي
شپو ته د صبا حالونه اووايه

گوره که ئي ياد شمه په هيره کښي
ته ورته د چا ، حالونه اووايه

چې دې وينمه درزيږي زما زړه

چې دې نه ونيم نريږي زما زړه

لېونې د مې رانه نور خه نور خه غواړي

په بنسودنونه پوهيږي زما زړه

که هر څومره قسمونه ورله ورکړم

گلې ستا نه نه صبريږي زما زړه

ځواني ټوله مې په ،، طمع ، شوله تيره

د هجران په اور سوزيږي زما زړه

زما زړه جوړې زما نه د مې لايقه

په غټ سترگې چې نازيږي زما زړه

زلفې دې په مخ خورې وړې لگي
گرانې راته دغه ورځې شپې لگي

بيائي جوړ رقيب سره خندلي دي
بيامې په زړگي اړې اړې لگي

خدائے خبر چې ولې د ژوندون په لار
ځان راته بې څوکه بې اسرې لگي

ستاد مخ رنگونه قيامتونه کړي
ځکه دې په ما خورې خیرې لگي

زړه ته مې لایقه بیا راغلي ده
بیا راته ماحول مصرعې مصرعې لگي

ستا چې اوربل په وروځو خور اولگي
زما د زړه په دنيا اور اولگي

هر چا ته خاندي خولمبه هله شي
چې ئې نظر زما په لور اولگي
تۀ دې زما په نوم بدنامه نۀ شي
په ما دې ستا د مينې ، تور ، اولگي

لېونۍ زۀ دې هيرولۀ نۀ شم
سر په تخته كه مي د گور اولگي

لايقه نۀ پريږدي چې مونږ مينې ته
تور دې په دغه خلقو نور اولگي

بې له تانه که دنيا وي دنيا مه شه
بيله ستا که مې خدا وي خدا مه شه

چې ديدن د دوه مئينو په کښې کيږي
هاغه شپې له که صبا وي صبا مه شه

چې ډيوې په کښ د مينې بلې نه شي
تور لحد که مې رڼا وي رڼا مه شه

چې خوشبو ورکښې د يار د زلفونه وي
د گلونو که ښکلا وي ښکلا مه شه

بې له ياره چې تيريږي مې لايقه
هاغه عمر که سپوا وي سپوا مه شه

دروغجنې ستا په خه رانه گيله ده
دا ستم جبر ده كوم گناه صله ده

خبر د م تۀ په جفاگانو تينگه اوسه
زه پښتون يم زما لويه حوصله ده
بې له تانه د بل چا مخ ته نه گورم
گلي دا مې د ټول عمر فېصله ده

د يادونو سره خاندنم كله ژاړم
د يار غمه خومره ښكلي مشغله ده

زه لايق د ويرې غر كوله نه شم
هر نظر ئې يوه نوې زلزله ده

په زړه دې څه دي بڼه پوهيرمه زه
ځکه چې زړه کښې دې اوسيرمه زه

په کومه ورځې چې دې اونه وينم
په اور سوزيرم لمبه کيرمه زه
بڼه راته اوگوره چې سود مې اوشي
د مودو تېر نه مېرېمه زه

دا مې وعده ده د پښتو لېونۍ
تانه به ټول عمر زاريرمه زه

په ,,غټو سترگو,, چې خوړنه کوي
لايقه څنگه به رغيړمه زه

تا جوړې گرانې کړې زما خبرې
کوي اشنا چې نا اشنا خبرې

ماله ئې خه تاله ئې درکړي
پريږده جانانه د دنيا خبرې

اور مې بليږي په زرگي لېونۍ
ته چې کړې ماته د بل چا خبرې

زه به د ژوند په خوږو پوهه شمه
تا که ايزده کړې د وفا خبرې

لايقه خو به مينه پته ساتې
لاړې وختونو کړې رسوا خبرې

چې ډيوې پکښې د مينې رڼا نه شي
هغه شپه دې تر قيامته صبا نه شي

رسوائي د محبت اصل معراج دے
خه وي مينه چې په چم کښې رسوا نه شي

بس يوتاته زما سترگې ښکته کيږي
بې له تا دا سجده بل ته روانه شي

که هر خومره ښکلي ډېر دي په دنيا کښې
تسلي مې په بل مخ د دنيا نه شي

لايق ستا په سوچ او فکر کښې اوسېږم
بې له دې دې زما بله سودا نه شي

ستا د زلفانو هر يوول لټووم
دلته زړه گے دلته گوگل لټووم

د ژوند په لاره د يارانو پاتې
تسو خاپونو کښې منزل لټووم
هر چا حال کړم په چاره د خلوص
بيا هم ياران لټووم خپل لټووم

چې مې د ژوند په فلسفو پوهه کړي
څوک رهنما لټووم مل لټووم

لايقه گورم چې په زيرگلي ته
زه ئې په سترگو کښې غزل لټووم

راغله مې زرگي ته مېلمنه شوله
مينه پښتنه وه پښتنه شوله

لاړه د زړه تل ته په مزه مزه
اوبسکه د ارمان خومره درنه شوله

راغله مې تر څنگه پښه نيولې شوه
خدائڅ خبر چې ولې په ستنه شوله

گرانې د دنيا نورې اسانې شوې
گرانه لېونۍ شوه زمانه شوله

حسن چې لايقه بې پردې شولو
مينه بې عنوانه افسانه شوله

چې زه بنکلي چرته وينم ستا لوظونه مې رايا د شي
خپله مينه شي رايا ده ستا ظلمونه مې رايا د شي

مخامخ چې کله راشي نو غمونه کډې اوکړي
خو چې کله شم يواځې چنارونه مې رايا د شي

هره ورځ چې مازيگر شي د شفق لمنې سرې شي
د ځوانۍ فکر مې يوسي تېر وختونه مې رايا د شي

ته چې وائي سپرله راشي زه به هم کخيږي راشم
ستا په طمعه ډېر تېر شوي بهارونه مې رايا د شي

ستا خالونو ته چې گورم عجيبه فکر مې يوسي
د احساس په هره ساه کښې پر هرونه مې رايا د شي

زه لپونې يمه دنيا به څه كړم
بنكلي به څه كړمه وفا به څه كړم

چې دې زما اشنا زمانه كړلو
خوار شي نصيبه نور په تا به څه كړم
زه د مودو نه د ژړلو عادت
دغسې خوښ يمه خندا به څه كړم

چې مې ټول عمر په لمبو سوزوي
داسې بناست داسې بنكلا به څه كړم

چې ئې اشنا سترگې بدلې كړلې
لايقه داسې رنگ اشنا به څه كړم

چې کله کله ستا تصویر ته خاندم
دا لکه گلې خپل تقدیر ته خاندم

چې مو تر مېنځه لکه غر ولاړ دے
دغه پښتون بهدار ضمیر ته خاندم
څه مې غوختل او شوله څه راپېښه
چې شم یواځې خپل تدبیر ته خاندم

ستا د نامې په تذکرو ماموره
د لیوني زړگي جاگیر ته خاندم

چې مې لایق د خپلې مینې گڼې
د ناقراره خوب تعبیر ته خاندم

د ازادو نظمونو برخه

دومره غرور دې په ځوانۍ مه کوه
ځکه چې تندر په ،، چنار ،، پریوځي

اوبنکه

که هر څومره دې پردې کړم

تا پښتو خپله پوره کړه

ولې هر ما بنام چې راغی

زه شوم اوبنکه ناقراره

ستا د زړه د لوري راغلم

په بڼو کېنې دې بانډه شوم

په رخسار بانډې دې خور شوم

تصوير

تۀ كه ډېره لرې لارې
مرادونه دې پوره شول
زه دې پرېښودم يواځې
په تېره چاره د صبر
هر ارمان حلاله وومه
خو بيا هم چې كله كله
زه يواځې چرته كينم
ستا تصوير مخې ته كيردم
په وړو وړو سلگو كښې
ناقراره اسوبلو كښې
ورته ډېرې گيلې او كړم
،، تصوير ،، غلے غلے خاندې
خه خبره كول غواړي
ولې هېش وئيلے نه شي

توبه

هره ورځې قسم او خورم
ستا د مینې نه توبه کړم
معصوم زړه په منتونو
غله غله دلاسه کړم
خو چې سترې مازيگر شي
د ما بنام ناوې وديري
ستا خواږه خواږه يادونه
مې د زړه نه راچاپېر شي
په سکني سکني ما بنام کښې
د هر چا نه لرې لار شم
د خورو اوبو په غاړه
د ،، چنار،، د ونې لاندې
یک تنها سلگو نیولې
گلې سر په زنگون کېږم
تر سحره پورې ژاړم

خوب

زۀ پوهيږم زما ميني
تۀ به هم داسې سوزيږي
لكه زۀ چې مودې او شوې
لمبه كيږم ايره كيږ
تۀ به هم زما په لوري
راتلۀ غواړي كاتۀ غواړي
خو مونږ دواړه يو مجبوره
ستا رواج لاره نيولي
زۀ ,, پښتو ،، سره په جنگ يم
ته نن ماتې زولنې كړه
رواجونه تار په تار كړه
زۀ به خپله پښتو پرېږدم
ته په تورو تورو شپو كښي
د هر چا نه پته پته
راله غلۀ غلۀ راشه
زۀ به ځان درته لېمۀ كړم
تۀ د ستړي خوب په شاتې
په لېمو كښي مې اوډۀ شه

خبره

کله کله تنهائی کنبې
د احساس کلي ته راشې
راته او گورې مسکې شې
درته سم کتلې نشم
راته سم کتلې نه شې
خه خبره کول غواړې
خه خبره کول غواړم
ولې هیڅ وئیلې نه شو
بنه پوهیږې چې دا ولې
بنه پوهیږم چې دا ولې

رنگونه

Pukhto.Net

د سحر یخو بادونو
ډلې ډلې ورله ورشئ
په سپین مخ ئې تورې زلفې
په مزه مزه خورې کړئ
په بدن ئې خوشبویانې
د سحر خورې ورې کړئ
بیا ئې دواړه شونډې بنکل کړئ
خو چې ویننه درنه نه شي
لابه خوب ئې پوره نه وي

لابه سترې وي تر اوسه
تاسو غوړې کښې ورته رو رو
د مئين خبره او کړې
دا به خوب کښې په خدا شي
تاسو ټول ترې غلي غلي
د خدا رنگونه پټ کړې
بيا زمونږ کلي ته راشئ
دا رنگونه هره خوا کښې
د خوشبو غوندي خواره کړې
چې زمونږه لېوتتوب هم
د قرار خبرې زده کړي
په سکون چرته اوډه شي

ارمان

تہ چہ وائہ ما کرہ ہیرہ
زما ہم دغہ ارمان دے
چہ ذرہ دسر د پاسہ
زہ د صبر تیگہ کیہ دم
لکہ زہ چہ درنہ ہیریم
داسہ تہ شہ رانہ ہیرہ
خوزما لیونی مینہ
تا جوہ نہ دی اوریدلی
,, خان ,, د خانہ نہ ہیریری

قاتله

راته وائي ما معاف كړه
بنه خبر ده بنه پوهيري
چې قاتله ده د مينې
ده قاتله د جذباتو
ارمانونو احساساتو
د فکرونو تخليقاتو
چې د دومره ستمونو
باوجود معافي غواړي
داسې ښکاري زما مينه
بيا زما د مجبوري نه
امتحان د صبر اخلي

وران کنډر

ته زما نه مينه غواړې
خو ددې نه خبر نه ئې
چې زما سره زړه نشته
يو ويرانه شان کنډر دے
پکښې ستري اراما نوڼه
زوريدلي حسرتونه
بې وسياڼې محروميانې
يو تر بله غاړه وتي
د مودو راسې اوډه دي
دلته مينه مينه نشته
ورشه داسې چاله ورشه
چې ئې زړه وي په سينه کښې
لاد مينې خبر نه وي
لائي غم ليدلې نه وي

سوال

ما په ډېرو مرادونو
د ،، بابا ، ، لمن نيولې
خپې تناکې گرېوان خيري
اوچې شونډې تراړې تراړې
په غلبيل غلبيل سينه کښې
ارمانونه مې راوړي
د معصوم زرگي په کور کښې
حسرتونه مې ساتلي
د کلونو انتظار مې
بې وسې سره مسکې شو
چې زما ،، لېونۍ ، ، مينه
د بابا لمن ته راغله
ما ئې غلې ننداره کړه
په سپين مخ ئې تورې زلفې

ځنگېدلي خوریدي
يو ساعت غلې ولاړه
پتې سترگې فکر وړې
بيا ئې سرې منگلې دواړه
د ،، بابا ، ، په سينه کېنسوي
شوه راتپتېه په ژړا شوه
بيا ئې هر يو مهين کانه
ډېر په مينه مينه بنکل کړو
بيا په مخ ئې رنې اوبنکې
شوي کړې وړې روانې
لاس ئې پورته کړل دعا ته
زما زړه په درزیدو شو
دعا گانې مې غوختلې
چې زما عظيمه خدايه
يا مې سوال د ،، لېونۍ ، ، کړه
يا مې کانه د ،، بابا ، ، کړه

بې غمه

هره ورځ چې مازيگر شي
د اسمان په مخ سرخياني
د شفق خورې وړې شي
زه د ،، كلي ، نمر خاتۀ ته
د ،، چنار ،، د ونې لاندې
يم ولاړ په وروستو گورم
خو ازغي ازغي فکرونه
خو درانۀ درانۀ غمونه
خو يادونه قيامتونه
راته سيوري سيوري کيږي

د بې وسه زړگي کور کښې
طوفانونه زلزلې وي
کله اوبنکې ناقراره
مې په زړه کښې لمبې کيږي
خو چې کله مازيگر هم
تورو شپوله غاړې ورکړي
زه کړم چغې په ژراشم
کائنات راسره ژاړي
خو چې مونږ چا پسې ژاړو
هغه سمه تر ما بنامه
په بې غمه خوب اوډه وي

خيال

د شينكو غرونو لمن كښې
د ,, چنار ,, د ونې لاندې
د خورو اوبو په غاړه
پېغلې جونه دي ولاړې
خوك يو بل په اوبو اولي
تكې شنې دي د خندا نه
خوك د حسن په كتاب كښې
د ژوندون فالونه گوري
كله كله سيلۍ راشي
اوربلونه تيل ماتيل كړي
سرې او شنې لوپټې ټولې

يو تر بل الول شي
د اسان په مخ وريځې
د رنگونو تماشي کړې
ولې ،، ته ، ، د پېغلو لري
د اوبو په غاړه ناسته
په فکرونو کښې ئې ورکه
کله اوگوري اسمان ته
کله غرونو ته کتل کړې
بيا په مخ دې يو څو اوبښکې
د زړگي د لوري راشي
ستړې ستړې شان راپاسې
په اوبو کښې يو څو کاني
په يوبل پسې گزار کړې
جوړې ماته کتره نه شي
زما ،، خيال ، ، په کاهو اولې

کورکي

ماته ياد دي لاتر اوسه
هاغه تهر خواږه وختونه
چې په ټکڼه غرمه کښې
به کوچې زمونږ د کلي
هسې رنگه وې خاموشه
لکه ژوند وي کډه کړې
ددې کلي چرت له لري؛
مونږ به دغه خاموشۍ کښې
د ،، چنار ،، د ونې لاندې
د سرې چينې په غاړه
د يوبل په خوا کښې ناست وو
ما به کله کله شگې
د اوبونه کړې راغونډې
کورکي به مې ترې جوړ کړل
ته به شنه شوې د خدا نه
زه به ستا په تماشه ووم

ستا په سترگو کښې به ورک شوم
ته زما سترگو کښې ورکه
په دې هر يو ورک نظر کښې
بې حسابه وو رازونه
چې پرې ته ښه پوهيدلې
چې پرې زه ښه پوهيدلم
يوه ورځې ښه مې ياد دي
چې زه ستا په انتظار ووم
پښه نيولې غوندي راغلي
ستا په سترگو کښې وې اوښکې
ستا د مخ رنگونه نور وو
چې کتل دې شاته شاته
زما زياته تلوسه شوه
نو تپوس مې درنه اوکړو
تا کړې چغې په ژړا شوې
څه خبره دې اونۍ کړه
راته ډېره نزدې راغلي
په وجود دې زلزله وه
زه دې ښکل کړم په څو واړه

بيا په منډه شوې روانه
پښه نيولې پښه نيولې
زه اتهاله شومه پاتې
د سوچونو سپلاډ يورم
داسې ډېر كالونه تېر شو
زه اوس هم په طمع طمع
تل په ټكنه غرمه كښې
د ،، چنار ،، د ونې لاندې
د ارمان خلي ته ناست يم
رڼې اوبښكې تويوومه
خوړې شكې تولوومه
كوركي ترې جوړوومه
تېر وختونه يادوومه
وايم كله خوبه راشې
كوركي به ،، كوركي ،، كړې
ولې ستا نه جوړې هير دي
چې خوك داسې لېونې شته
چې په صبر نه پوهيږي

پښتو

ته د همزولو سره ناسته د خدا نه شنه ئې
څوک دې په زلفو بې اختياره اوشيندي گلونه
ته د حيا نه تکه سره شې خوځه غږ نه کوي
په سپين رخسار دې الول شي الواني رنگونه
زما نامه دې خولې ته راشي اخستل ئې غواړې
ولې ،، پښتو ،، دې په احساس اولگوي چکونه

خان

اور ووم لمبه شوم

زه خه ووم خه شوم

د خانه ورک يم

تکل تکل يم

سترې منزل يم

نيمگرې سوال يم

خپله منزل يم

خان پسي بگرخم

چې کله رسم

اونه رسيږم

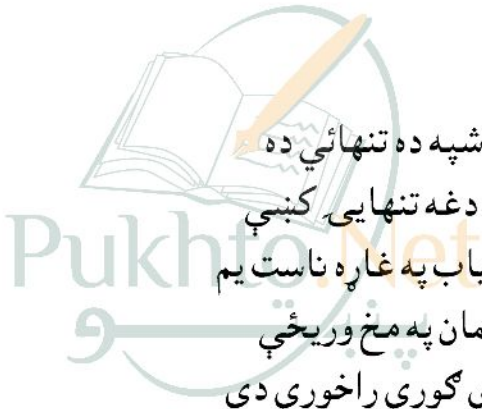
بنه لري لار شم

لار شم فنا شم

ورک شم د خانه

لکه چې ورک يم

بيلتون

توره شپه ده تنهائي ده
زه په دغه تنهائي کښې
د درياب په غاړه ناست يم
د اسمان په مخ وريځې
گورې گورې راخوړې دي
کله اخوا کله دپخوا
شي اوبنان اوبنان روانې
سپوږمۍ اوخاندي بنکاره شي
په چپو چپو اوبو کښې
د خپل حسن تماشي کړي
په درياب کښې غورزنگونه
غورزنگونه طوفانونه

ما د ځان سره لاهو کړي
زه لاهو شمه فنا شم
په دې شور او هنگامو کښې
ناگهانه رابنکاره شې
راله غلې غلې راشې
په خندا شې ښکته گوري
زه هم ښکته ښکته گورم
څه خبره کول غواړې
څه خبره کول غواړم
مونږه دواړه لايو بل ته
حال د زړه وئيلے نه وي
چې اوبو کښې سېلاب راشي
تا زمانه چرته لري
ما د تا نه چرته لري
د ،، بيلتون ،، کلي ته يوسي

تابوت

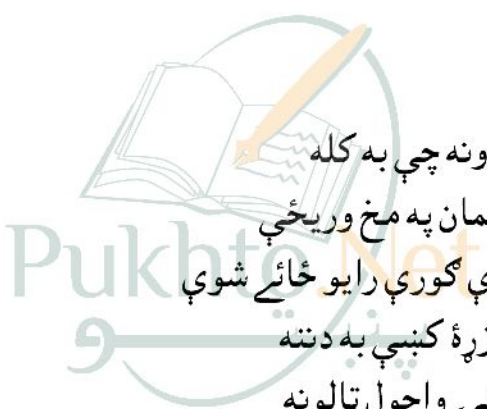
چې زما د ارمانونو
د بې کوره حسرتونو
د خوړو ورو خيالونو
د نيمگړو اميدونو
ټول سامان د مرگ تيار شو
د رنگونو په تابوت کښې
قط په قط باندي خوندي شو
نوبيا دغه قاتلانو
سنگدلانو ظالمانو
ماته اووے نزدې راشه
تماشه د تابوت اوکړه
چې د قتل دا سامان دې
په خه کم دے چې پوره شي

اقرار

هاغه شپه به هیره نه کرم
چې د ستورو په خلا کښې
د سپوږمۍ تته رڼا کښې
وې زما په خوا کښې ناسته
ما قيصه درته کوله
د خپل ژوند د محروميانو
د بې وسه مجبوريانو
چې خبره ستا د هجر
دې قيصه کښې کله راغله
يو خو اوبښکې ناقراره
مې لېمو کښې الول شوې
د وجود هره ذره مې
نوره هم ذره ذره شوه
لېوني زړه راته اووې

نن ئې سر په پښو کښې کېږده
بڼه په چغو په ژړا شه
چې د هر څه نه خبر شي
ولې ،، عقل ،، راته اووے
پام کوه چې چغې نۀ کړې
گني مينه به رسوا کړې
تا زما دا قيصه ټوله
ډېر په غور اوريدله
په سوچونو کښې وې ورکه
تا کتل پورته اسمان ته
ستا په سترگو کښې هم اوبښکې
ملغلرې ښکاريدلې
ستا هم زړه وورادک شوے
ولې مينه پښتنه وه
تا ،، اقرار ،، کولے نۀ شو
ما ،، اظهار ،، کولے نۀ شو

موسم

تر پرونه چې به کله
د اسمان په مخ وریځې
گورې گورې رایو ځائې شوې
زما زړه کنبې به دننه
مستی و اچول تالونه
هر ارمان به مې نغمه شو
سندرېزه حسرتونه
ولې نن چې کله کله
د اسمان په مخ وریځې
گورې گورې رایو ځائې شي
زما زړه کنبې شي راپورته
ارمانونه تندرونه

بنائستونه راته بښکاري
بلاگانې وحشتونه
شي په مخ مې را روانې
رڼې او بڼکې قطارونه
بې اختياره مې را ياد شي
تېر وختونه قيامتونه
په زړگي مې را خواره شي
د فکرونو چنارونه
ځان له غلې غلې ژاړم
چاته نۀ وایم حالونه
زۀ یرېرېمه په زړۀ کښې
چې د مې نوم زما په شونډو
په ژړلو کښې رانۀ شي
چې دې مینه رسوا نۀ شي
چې مې مینه رسوا نۀ شي

د مور په څلي

زړه مې هاغه ورځې غواړي

چې ورکوته ووم ماشوم ووم

د هر غم نه ناخبره

به دې غېږه کښې اوده ووم

چې به کله په ژړا شوم

تا به زه قلا رولم

ما به لاس درنه چاپېر کړه

تا به مورې بنکلولم

چې به شين شوم د خدا نه

تا به غېږ کښې لوبولم

چې به کله ووم ناروغه

ستا په مخ به رڼې اوښکې

بې اختياره بهيدلې

ټوله شپه به دې شوگير كړه
ته به نۀ اوده كيدلې
چې زبېرگه به مې كولو
تا سينې ته به راجوخت كړم
تر هغې به وار خطا وې
چې تر خو به زما سترگې
مورې نۀ وې غړيدلې
بيا چې كله مې خرپوسې
په مزه مزه ايزده كړې
تۀ به ناسته راته خوا كښې
په خندا نۀ مړيدلې
هر ما بنام به دې راټولې
كړې د چم محلت خزلې
دا به ماته دې لوگه كړې
د ،، نظره ،، يريدلې
بيا چې كله زما مورې
ما اول قدم كړو پورته
ته په كور كښې گرمه گرمه
اخوا دېخوا گرځيدلې

په ټول کلي چم محلت کښې
شیرنيانې دې ويشلې
چې په ماتو قدمونو
به ستا غيږې ته راتللم
ته به زړه کښې پټه پټه
ځان له من من غټيدلې ؛
بيا مې ژبه پرانستله
ما خبرې زده کولې
په څو وارې به دې ښکل کړم
چې په تته تته ژبه
ما به ځان ته رابللې
خو چې کله زما مورې
زه ايله د گرځېدو شوم
د خپل کور د دروازي نه
لابهر وتلې نه ووم
چې زما د مينې کور کښې
دېر بې وخته طوفان راغې
زه په چغو چغو راغلم
ما وئيلې زما مورې

ولې تا جواب رانکړو
بس سينې ته دې راجوخت کړم
اخري ځلې د بنکل کړم
بيا ته ډېره لرې لارې
زه دې پرېښودم يواځې
زه ،، يواځې ،، هم رالوم شوم
خوپه اور او په لمبو کښې
اوس زلمه يم گرانې مورې
نن دې ځلي ته ولاړ يم
خلق ماته ،، لايق ،، وائي
په دوه کسو کښې ياديرم
خوبې تانه خپلې مورې
دا ژوندون نيمگرمه بنکاري
دا ژوندون نيمگرمه بنکاري

منت

ستا په بنائست مي قسم
ستا په حيا مي سوگند
ډېر مي زړه صبر کړلو
خو چرته صبر نه شو
چې سترگې پټې کړمه
ته راته وړاندې راشې
ډېرې خبرې اوکړې
ډېرې خبرې اوکړم
د خپلې مينې په نوم
دغه منت او منه
ما نه خفه چې نه شې
زه د ژوندون په لاره
گلې يواځې يممه

بنه دې او کرل

خپل خواره واره فکرونه
خپل ذره ذره وجود مې
خپل لمبه لمبه احساس مې
ستا د مینې په لمن کبني
په مزه مزه راتول کړو
زه د خپل خان نه خبر شوم
د مودو نه ستر م عمر
راته خوږ غوندي بنکاره شو
اوس چې تا کړه لاره بدله
بنه دې او کړه د زړه سره
ستا د مینې لپونې به
يو ځل بيا ذره ذره شي

ارمان

تا نن ڊپر په بې فکری کنبې
دا خبره ماته اوکړه
چې تا ،، درد ،، لیدلے نۀ دے
تۀ د مینې خبر نۀ ئې
زما هم دغه ،، ارمان ،، دے
چې د مینې په لمبو کنبې
سوزیدلے چرته نۀ وے
کاش ما درد لیدلے نۀ وے
کاش ستا خیال ته ،، تنهایی ،، کنبې
ژریدلے چرته نۀ وے
صبر شوے وے له تانه
ناقراره دومره نۀ وے
لکه تۀ چې ئې بې غمه

داسې زه هم بې پروا و ۛ
خوزه څه او کړم مجبور يم
نه د تانه صبريدم شم
نه زه ستا په لور درتلم شم
نه نامه دې اخستې شم
نه په چغو ژرېدم شم
ځکه ستا عزت ډېر گران د ۛ
ماته گلې د خپل ځانه
چپه خوله په سرو لمبو کښې
مودې او شوې لمبه کيرم
سترگې پټې کړم يواځې
ستا خيالونو ته خنډيرم
که هر څو صبريدل غواړم
زه د تانه نه صبريرم
تر سحره پورې ناست يم
زه په خپل نصيب ژريرم
ددې هر څه باوجود چې
تانه داسې راته اوو ۛ
چې د ،، مينې ،، خبر نه ئې

نو نور هېڅ وئيلے نئ شم
که راتلے مرگ بې اجله
دا خبره دې پوره وه
زه به مې ووم د زړه سره
خو يقين به دې وو شوے
چې زما لېونۍ مينه
مرگے هم نئ وژلے

حَآن

ناقراره غوندي خيال ووم
له مودو ذره ذره ووم
تا په ډېره پاڪه مينه
مقدسو احساساتو
زه راغونډ كړمه يو خائې ته
لكه بټ دي مكمل كړم
زه په ژوند كښې په وړمبي خُل
شوم خبر له خپله خانه
ناقراره سترې عمر
راته خوږ شو راته گران شو
ستا د خيال په رنگينو كښې
زه د خپله خانه ورك شوم
چې ستا نوم به زما خولې له
تنهايې كښې كله راغلو
رڼې اوښكې د خلوص به
مې په مخ لړۍ لړۍ شوې
زه به څومره ووم خوشحاله

تۀ دا سوچ کولے نۀ شي
خو غماز چي مېنخ ته راغے
ستا خلوص ئي رېز مرېز کړو
تۀ شوې دومره مروره
چي دې زۀ توتې توتې کړم
د خپل خان دا خورې پانې
چي مې خومره جوړولې
دومره نور هم وړانيدلم
بيا په زړۀ مې تيرۀ کيښوه
د خپل خان دغه توتې مې
په سور اور لمبه لمبه کړې
اخړ دا چي زۀ ايرۀ شوم
بيا د وخت يادونه راغلۀ
زۀ ئي واخستم په مخه
د مشرق نه تر مغربه
د شمال نه تر جنوبه
زۀ ذره ذره شوم خور شوم
د وجود خورې ذرې مې
اوس په يو بل پسې ژاري

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**